

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.457 van 1 juni 2017
in de zaak A. 222.030/XIV-37.396**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dimitri Vandenbroucke en Hannelore Bourry
 kantoor houdend te 8940 Wervik
 Steenakker 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 april 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 184.134 van 21 maart 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 2 mei 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert aan dat uit het bestreden arrest blijkt dat geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd en scholingsgraad, doch zonder dit op enige wijze concreet aan te tonen. Verzoekers kritiek dat “[d]e Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [...] laat uitschijnen dat bij een jarenlang verblijf in het buitenland niet uit te sluiten valt dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft”, hetgeen volgens verzoeker aantoonbaar dat geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd, mist feitelijk grondslag nu nergens in het bestreden arrest dergelijke overweging terug te vinden is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt enkel op wettige wijze vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven in het district Khwajaumari, provincie Ghazni, en dat het mogelijk is dat hij in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Wat betreft de bij aanvullende nota’s aangebrachte verklaringen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen. De beoordeling van de authenticiteit en bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Waar verzoeker verwijst naar de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn neef M. B. moet worden vastgesteld dat in het bestreden arrest niet op die grief wordt geantwoord. Gelet echter op het gegeven dat elke asielaanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, kan die schending de strekking van het bestreden arrest, waarin op omstandig gemotiveerde wijze verzoekers aanvraag tot subsidiaire bescherming wordt geweigerd, niet hebben beïnvloed. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, heeft geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. Bovendien raakt verzoekers uiteenzetting in het tweede middel de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als

persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, thans artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gaat hij, waar hij aanvoert dat hij voldoet aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten, voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt besloten mede op grond van zijn incoherente en tegenstrijdige verklaringen. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. In de mate dat verzoeker in het vierde middel betoogt dat hij “ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling” raakt het middel de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vierde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “[zijn] beslissing onvoldoende [heeft] gemotiveerd” door “het eventueel risico op de schending van artikel 3 EVRM niet bij [zijn] overwegingen te betrekken” gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin op omstandig gemotiveerde wijze wordt vastgesteld dat “verzoeker [...] geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn” en hij “de Belgische overheden [verhindert] zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten”. Het vierde middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op een juni tweeduizend zeventien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams